

Una bomba al mig de l'Horta

Fa ara quatre anys que les Corts valencianes instaren el Consell per negociar amb el govern central la futura ubicació de la planta de butà de Manises, instal·lació que suposa un autèntic perill per a la població i fins i tot per a la sub-comarca del Pla de Quart.

Manises, mentrestant, aguanta i veu com el final mai arriba.

E. Castellano

Al nou dic Est del Port Autònom de València està construint-se una gran plataforma guanyada a la mar per tal de poder ubicar-hi indústries considerades perilloses però que alhora hagen d'estar prop dels consumidors. Es tracta de crear una zona industrial allunyada de nuclis habitats que puguen comprometre l'administració en cas d'accident.

Tot i que la decisió última està en mans de l'empresa del grup INI, que gestiona l'actual planta de butà a la ciutat de Manises, al mig de la comarca de l'Horta, han començat a sentir-se rumors sobre si aquesta plataforma albergarà la futura instal·lació.

D'ací a tres anys

S'instal·le on s'instal·le, la qüestió és que poden passar tres anys sense que s'adopten mesures de prevenció o, si més no, d'utilització d'aquesta planta, que, segons tots els indicis, es troba un tant deixada de la mà dels que tenen el poder de decisió.

Han estat barallant-se també altres terrenys en diferents comarques valencianes, però sembla que el dic Est del port compta de moment amb totes les benediccions per part de l'empresa que ja ha descartat nombrosos punts al llarg del país.

L'empresa realitza estudis tècnics de cara al seu trasllat per determinar la rendibilitat i el cost de la nova planta. És evident, però, que per aquestes qüestions sempre podrà rebre una bona subvenció de l'estat ja que està emmarcada

dins el grup d'indústries de l'INI.

Fa ara tres anys, l'estudi econòmic realitzat per a la viabilitat del desmantellament de la planta de Manises plantejava un desembossament de l'ordre dels 1.300 milions de pessetes. Ara, una vegada decidida la construcció de les noves instal·lacions i el tancament de les velles, el problema no rau sols en el cost, sinó també en la rendibilitat.

Malgrat tot, una data s'apunta des de la Conselleria d'Indústria per al començament de tot el procés: gener de

1989. Però el termini s'allargarà tres anys més, abans d'entrar en funcionament la nova planta que ha de substituir les instal·lacions de Manises.

Protesta popular

La reacció dels grups més sensibilitzats començà pels anys seixanta davant la sordesa de l'administració. Associacions de veïns de Manises i Quart de Poblet protestaven amb els mitjans de l'època davant el perill que suposava

la planta de butà.

Amb l'arribada dels ajuntaments democràtics, el problema va adquirir una nova perspectiva i, a la protesta veïnal, s'afegiren també les institucions dels pobles implicats. Fins i tot l'actual president de la Diputació, Antoni Asunción, aleshores alcalde de Manises, fou un dels que recollí el sentir popular i mantingué una postura obertament contrària a la planta de butà.

Queda lluny el dia en què Butano SA signà amb l'alcalde de Manises la llicència per emmagatzemar el gas en aquest municipi, el 24 de setembre de 1960. Aleshores s'instal·laren a la planta 200 tones de gas, mentre que en l'actualitat hi ha sis esferes amb una capacitat de 470 tones cadascuna i cinc tancs cilíndrics de propà amb una capacitat de 89,5 tones per cilindre.

Però el problema s'ha agreujat a causa d'altres factors no calculats en el moment de la signatura de l'esmentada llicència d'emmagatzemament; el creixement brutal de la població de Manises, la concessió d'obres pels ajuntaments de l'època de estacions de servei de benzina, l'ampliació de l'aeroport de València

Planta de butà de Manises. Fa quatre anys les Corts valencianes instaren el Consell a canviar la ubicació d'aquestes instal·lacions.

ubicat a l'altra part de la carretera, amb el consegüent augment del trànsit aeri, són algunes de les raons que fan la planta un punt de mira de molta gent de la comarca i del Pla de Quart pel que fa a la seua seguretat.

Problema laboral i de seguretat

Un dels problemes que planteja el trasllat de la planta de butà és el dels treballadors. La major part d'ells viuen als pobles del Pla de Quart i han mostrat la seua disconformitat sobre una possible variació al lloc de treball. El comitè d'empresa manifestava, en aquest sentit, que «moltes vegades la gent no sap el que diu precisament perquè estan mal informats. No pensem que ací passe una catàstrofe, perquè en aquest cas no treballaríem a la planta. A més, no ens agradaria que la traslladaren lluny perquè tots vivim per la rodalia. En aquest cas l'empresa ens hauria de facilitar el transport».

En l'actualitat la plantilla de l'empresa és d'unes quaranta persones al departament d'administració i uns seixanta-dos operaris.

Pel que fa a la seguretat actual de la planta, hi ha fortes discrepàncies entre les declaracions dels directius de Butano, SA, i un informe presentat a les Corts valencianes on es deixa constància del perill existent. L'informe detalla amb precisió una sèrie de factors que agreugen el que en un altre lloc podria ser tan sols un accident. La planta es troba a 80 metres d'una estació de servei de benzina, a 200 metres dels surtidors de Campsa que abasteixen l'aeroport, a 100 metres de la pista de vol i a 800 metres de la base aèria militar. El nom-

Cementeri de Manises. Per sort, per als habitants d'aquesta casa les instal·lacions de butà ja no són perilloses.

bre de persones que podrien veure's afectades es calcula en més de 200.000, xifra altament preocupant.

Una explosió com la que fa anys es va escaure a Saragossa a la factoria UTEU amb un camió cisterna, podria tenir a Manises, amb una desgraciada

coordinació de factors, uns resultats catastròfics.

El problema continua i tot i que ningú no s'oposa radicalment a la seua desaparició, el sentir popular i dels grups conscienciats pensen que en tres anys poden passar moltes coses. □